

might also grow up to represent the antithesis of everything you stand for and believe in and what are you going to do about it? People, stop having children. The world we've created will not tolerate their still unformed humanity. The world we've created will destroy them and you will be at least partly responsible, or you will feel responsible, or you won't feel responsible but you should. Fascists believe in having children. Nazis believe in having children. Peasants believe in having children and it is time for us to get beyond all of that. And I want to be perfectly clear on this next point: the problem is not children. The problem is adults. But without children there would be no adults. And without adults there would be

no children. And they're all broken. As often as possible. Let me now outline what I hope we can all agree is a common enough scenario. A woman of childbearing age attends her younger sister's wedding during the course of which she is cornered by a distant relative she neither knows very well nor particularly likes. 'So when's your turn,' asks the relative, who is also perhaps more than a little bit drunk by this point in the late afternoon, meaning of course when will it be your turn to get married. The woman of childbearing age attempts to be polite, dodging the question, claiming she doesn't really know, when the right man comes along, etc. But the drunk relative is insistent: 'of course you're planning to have children,' she continues, 'you must be planning to have children.' The woman of childbearing age has no immediate plans for children but doesn't want to cause a scene. 'Yeah, maybe some day,' she shrugs. Trying to be polite, trying to be evasive, wanting to leave this wedding and go back to a life in which human interaction is more familiar and ironical and benign. 'No, not some day. You have to have them now, when you're still young, while you still have the energy. If you wait, if you wait...' the drunken relative trails off. Perhaps she has no children of her own. Or perhaps her children are all grown up and not treating her with the love and respect she knows in her heart she deserves. 'You have to have children,' the relative says, 'you just have to.' But she's wrong.

This text was written by a child who was never born. And you might think that because I was never born I'd be bitter or unhappy but you too would be wrong. Not having been born was the most perfect, wonderful, humane, enlightening thing to have ever happened to me. I am little more than a thought, a bit of whimsy, a pre-occupation, never once twinkled in the eye of no one in particular and here is what I have learned. Nothing exists in isolation. Everything exists in relation to something else. If something is good it is only good in relation to something else which is less good. If we can all agree with this premise we can see that there exists a sort of sliding scale of human endeavours in which the best thing is never to have been born, the next best thing is to be born but live your life without doing any harm, and the next best thing is to be born, do some harm but never to reproduce. To be honest it gets a little fuzzy after that. Life can be so difficult. But never having been born is a piece of cake.

PART FOUR Reconciliation

1. DAUGHTER And then I got older and I had children myself and I loved my children and my parents died and my children got older and they had children and I loved my grandchildren and then I died and on and on it went until the end of time which was nice. Despite everything else we've said it was nice and I am dead and warm and happy and it was nice. But we're getting a bit ahead

as we grow up to represent the antithesis of everything you stand for and believe in and what are you going to do about it? People, stop having children. The world we've created will not tolerate their still unformed humanity. The world we've created will destroy them and you will be at least partly responsible, or you will feel responsible, or you won't feel responsible but you should. Fascists believe in having children. Nazis believe in having children. Peasants believe in having children and it is time for us to get beyond all of that. And I want to be perfectly clear on this next point: the problem is not children. The problem is adults. But without children there would be no adults. And without adults there would be

no children. And they're all broken. As often as possible. Let me now outline what I hope we can all agree is a common enough scenario. A woman of childbearing age attends her younger sister's wedding during the course of which she is cornered by a distant relative she neither knows very well nor particularly likes. 'So when's your turn,' asks the relative, who is also perhaps more than a little bit drunk by this point in the late afternoon, meaning of course when will it be your turn to get married. The woman of childbearing age attempts to be polite, dodging the question, claiming she doesn't really know, when the right man comes along, etc. But the drunk relative is insistent: 'of course you're planning to have children,' she continues, 'you must be planning to have children.' The woman of childbearing age has no immediate plans for children but doesn't want to cause a scene. 'Yeah, maybe some day,' she shrugs. Trying to be polite, trying to be evasive, wanting to leave this wedding and go back to a life in which human interaction is more familiar and ironical and benign. 'No, not some day. You have to have them now, when you're still young, while you still have the energy. If you wait, if you wait...' the drunken relative trails off. Perhaps she has no children of her own. Or perhaps her children are all grown up and not treating her with the love and respect she knows in her heart she deserves. 'You have to have children,' the relative says, 'you just have to.' But she's wrong.

de kinderen zijn het probleem niet. Het zijn de volwassenen. Maar zonder kinderen zouden er geen volwassenen zijn. En zonder volwassenen zouden er geen kinderen zijn. En de cirkel moet doorbroken worden. Zo vaak mogelijk.

Laat me nu een scenario voor u schetsen, eerkenbaar voor ons allemaal naar ik hoop.

Een vrouw op vruchtbare leeftijd wordt tijdens het uweel van haar jongere zus aangeklampt door een verre verwante die ze niet goed kent en ook niet echt leuk vindt. 'Wel, wanneer is het jouw beurt?', vraagt de verwante, die bovendien misschien ook meer dan beoorlijk aangesloten is op dit moment in de late namiddag, waarmee ze natuurlijk bedoelt 'wanneer is het jouw beurt om te trouwen'. De vrouw op vruchtbare leeftijd probeert beleefd te blijven, ontwijkt de vraag, zegt dat ze het niet echt weet, wanneer ze de juiste man vindt, enzovoort. Maar de dronken verwante dringt aan: 'natuurlijk wil je kinderen krijgen', gaat ze verder, 'dat moet wel, je moet wel van plan zijn om kinderen te krijgen.' De vrouw op vruchtbare leeftijd heeft niet meteen plannen om kinderen te krijgen, maar wil geen schène veroorzaken. 'Ja, misschien, op een dag', en ze aalt naar ouders op. Ze probeert beleefd te zijn, ontwijkend, ze wil weg van dit feest, terug naar een leven waar menselijke interactie meer vertrouwd, ironisch, minzamer is. 'Nee, niet op een dag. Je moet ze nu hebben, nu je nog jong bent, nu je nog energie hebt. Als je wacht, als je wacht...' De dronken verwante aarzelt. Misschien heeft ze zelf geen kinderen. Of misschien zijn haar kinderen allemaal volwassen en beandelen ze haar niet met respect en de liefde die ze, dat weet ze diep in haar hart, verdient. 'Je moet kinderen krijgen,' zegt de verwante, 'je moet'. Maar ze vergist zich.

Deze tekst werd geschreven door een kind dat nooit geboren werd. En je denkt misschien dat ik verbitterd en ongelukkig ben omdat ik nooit geboren ben, maar ook jij vergist je. Niet geboren zijn was het meest perfecte, wonderbaarlijke, menselijke, verliete wat me ooit kon overkomen. Ik ben niets meer dan een gedachte, een bevlieging, een pre-occupatie, een nooit verwekte fonkeling in de ogen van niemand in het bijzonder en dit is wat ik geleerd heb. Niets staat op zichzelf. Alles is verbonden met iets anders. Als iets goed is, dan is het alleen goed in relatie tot iets anders dat minder goed is. Als we allemaal akkoord kunnen gaan met deze premisse, kunnen we zien dat er een soort schaal van menselijke ondernemingen bestaat, waarbij het beste is nooit geboren te worden, het tweede beste geboren te worden maar je leven leiden zonder kwaad te doen, het derde beste geboren worden, een beetje kwaad doen, maar je nooit voort te planten. Daarna wordt het wat vaag eerlijk gezegd. Het leven kan zo moeilijk zijn. Maar nooit geboren worden is een makkie.

DEEL VIER Verzoening

1. DOUGHTER En toen werd ik ouder en kreeg ik zelf kinderen en ik hield van mijn kinderen en mijn ouders stierven en mijn kinderen werden ouder en zij kregen kinderen en ik hield van mijn kleinkinderen en toen ging ik dood en het ging verder, steeds verder, tot het einde der tijden,